

PERSPECTIVA TRADIȚIONALĂ A ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PREȘCOLAR

Profesor învă. preșcolar: Bobeică Oana

Grădinița cu program normal Cojasca, Dâmbovița

Această temă va aborda trăsăturile învățământului preșcolar din perspectiva exigențelor lumii contemporane. Înainte de a aborda această problemă, trebuie amintit impactul educației timpurii, realizate prin intermediul grădiniței, asupra personalității copiilor. Prin intermediul educației se asigură formarea și dezvoltarea personalității indivizilor, ne referim și la educația formală, care contribuie la exersarea intensivă a comportamentelor sociale și dezvoltarea capacităților individuale, de autoevaluare, cea care urmărește formarea și dezvoltarea personalității umane.

Cu siguranță prima etapă de pregătire pentru educația formală este educația timpurie preșcolară, aceasta pregătește intrarea copilului în sistemul de învățământ.

Educația timpurie generează mai multe efecte printre care:

- a. efecte pozitive asupra abilităților școlare și asupra viitoare cariere școlare
- b. efecte pozitive asupra viitoarei integrări sociale a adolescentului și adultului
- c. împărțirea clasei de preșcolari în grupe mai mici sau mai mari contribuie la dezvoltarea socială: independență, cooperare, rezolvarea conflictelor sociale, dar și a limbajului
- d. dezvoltarea abilităților sociale prin intermediul jocului elaborat

De asemenea educația timpurie vizează fără doar și poate crearea și dezvoltarea copilului mic astfel încât să fie primordiale nevoile generale și individuale ale acestuia, privind dezvoltarea globală a acestuia.

S-a renunțat așadar la perspectiva tradițională, în care ariile curriculare cuprindeau ansambluri de obiecte de învățământ abordate monodisciplinar, în conformitate cu domeniul de cercetare al fiecărei științe particulare.

La nivelul sistemului educațional, demersul didactic tradițional dominant era caracterizat de predarea frontală prin utilizarea aceluiași metode de lucru și sarcini pentru tot grupul de copii, fără a se ține cont de particularitățile individuale.

Respectarea diferențelor individuale duce la crearea unor situații de învățare care să permită copiilor progresul pe căi diferite, pentru realizarea aceluiași obiective, îl ajută pe copil să fie independent.

Metode didactice tradiționale specifice învățământului preșcolar sunt: observația, explicația, conversația, care presupun participarea conștientă și activă a copilului la demersul educațional. Exercițiul ocupă ca metodă un loc remarcabil în educația preșcolară, nu se utilizează singur, ci în combinație cu una sau mai multe metode.

În activitatea din grădiniță, pentru măsurarea și aprecierea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor dobândite de copii în cadrul actului educațional se utilizează actul de evaluare.

Metodele tradiționale de evaluare utilizate în învățământul preșcolar sunt:

1. probele orale, care sunt cele mai utilizate metode, prezintă avantajul că favorizează dialogul, copiii au posibilitatea de a-și argumenta răspunsul dat, iar educatoarea poate interveni pe loc și corecta greșelile facute de copii;
2. probele scrise, care pot fi fișe de lucru individuale, caiete de muncă independentă.

Acestea prezintă unele avantaje și anume: posibilitatea verificării unui număr mare de copii, avantajarea copiilor timizi, care sunt mai activi prin teste scrise. Testele docimologice, probele de cunoștințe, vizează modificările produse prin învățare, în domeniul cognitiv, dar prezintă și

dezavantaje . De exemplu greșelile efectuate de preșcolari nu pot fi remediate pe loc de cadrul didactic, iar copiii nu mai pot utiliza întrebări ajutătoare.

3. probele practice, se folosesc la unele discipline: educație plastică, educație fizică, activitate practică și evaluează capacitatea copiilor de a aplica unele cunoștințe .Evaluarea prin probe practice se realizează prin metoda jocului, a exercițiului, iar educatoarea observă în mod direct modul de acțiune și rezultatul obținut.

Metodele tradiționale pentru evaluarea activității preșcolarilor sunt completate cu metodele alternative de evaluare:portofoliul cu lucrările copiilor, autoevaluarea, aprecieri verbale, serbările, afișarea lucrărilor. Astfel, educatoarea va concepe strategii evaluative care să reflecte nivelul de dezvoltare atins de preșcolari.